

РЕШЕНИЕ

№ 3737

гр. С., 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.
като разгледа докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20231110111875 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано, въз основа на искова молба, подадена от А. Н. С. срещу ЧСИ М. И. Б., рег. № 838, с район на действие СГС, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 441 ГПК, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1 608, 92 лева, представляващи претърпени имуществени вреди, причинени неправомерно от ответника при изпълнение на дейността му като частен съдебен изпълнител по изпълнително дело № 20148380403999, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба - 06.03.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че с молба от 11.04.2014 г., подадена от адв. С.О., било образувано изпълнително дело № 20148380403999 против А. И.а П. за сумата от 1 608, 92 лева, от които: 300,92 лева съдебни разноски по изпълнителен лист от 28.01.2014 г. на СРС по гр. дело № 26032 по описа за 2008 г. и гр. дело № 3710 по описа за 2011 г. на СГС, ГК, IV Б - въззивен състав, 800,00 лева по изпълнителен лист от 29.01.2014 г. на СРС, 29 състав по гр. дело № 1728 по описа за 2009 г. във вр. с гр. дело № 359/2011 г. на СГС, IV-В отделение, 108,00 лева такса за образуване на изпълнителното дело и 400,00 лева - адвокатско възнаграждение. Поддържа, че с молбата били възложени и правата по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ, които били приети от ответника без възражения. Навежда твърдения, че очаквал ЧСИ да го уведомява за всяко предприето изпълнително действие и необходимостта от внасяне на съответна такса по изпълнението. Поддържа, че това действие не било изпълнено от страна на ответника. Твърди още, че с молба от 25.03.2016 г. поискал налагане на запор върху два броя МПС, вписване на възбрана върху недвижими имоти и извършване на публичната им продажба. Поддържа, че вместо ответникът да предприеме действия по извършването на опис, оценка, насрочване и извършване на публична продажба на установените движими вещи и недвижими имоти, собственост на длъжника, водещият изпълнителното дело г-н

П.А., служител при ответника, заявил, че изпълнителното дело било перемирано на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Поддържа, че с молба от 25.03.2016 г. срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК бил прекъснат и че съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ ответникът е следвало да определи и проведе изпълнителните способи, както и че не било издадено постановление за прекратяване на изпълнителното производство, което да бъде връчено на ищеца, за да защити правата си по чл. 435, ал. 1, т. 3 от ГПК. Навежда твърдения, че в началото на месец април 2022 г. получил съобщение, подписано от помощник-частен съдебен изпълнител И.Р., че на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК изпълнителното производство било прекратено и че НАП бил присъединен вискател с определен материален интерес. Твърди още, че тези противоправни действия, извършени от служители при ЧСИ М. Б., били с цел да го измамят, въвеждайки го умишлено в заблуждение, че делото било прекратено, поради настъпила законна перемпция, с цел да оправдаят проявеното бездействие от страна на ответника от неизвършване на посочени от ищеца изпълнителни способи към установени движими вещи и недвижими имоти, с което нанесли имуществени вреди на ищеца. Поддържа, че след получаване на 13.05.2022 г. на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, обжалвал същото като незаконосъобразно. С решение от 16.12.2022 г. по в.гр.д. № 20221100507528 по описа на съда за 2022 г. постановлението за прекратяване на изпълнителното производство било отменено. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата в размер на 1608, 92 лева, ведно със законната лихва, считано от 06.03.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното изплащане на сумата. Претендира разносните по делото.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който оспорва предявените иски като недопустими, неоснователни и недоказани. Твърди още, че не било налице незаконосъобразно поведение на изпълнителния орган (неправомерни процесуални действия и бездействия), тъй като предприетото в изпълнителното производство принудително изпълнение било в рамките на обективните и субективните предели на изпълнителния лист, а извършените съдебно-изпълнителни действия отговаряли на правилата на съответния изпълнителен способ. Поддържа, че в процесния случай положил дължимата грижа, за да опази интересите на вискателя, като наложил заповор върху вземанията на длъжника, изискал справки от СО и Служба по вписванията, наложил възбрана върху недвижим имот, заповор върху два броя моторни превозни средства, както и наложил заповор върху банковата сметка на длъжника. Поддържа, че вискателят не е депозирал нови искания за извършване на изпълнителни действия срещу имуществото на длъжника. Навежда твърдения, че до настоящия момент или година по-късно ищецът не е положил дължимата грижа, да за получи депозираните изпълнителни листове, чието връщане поискал с молба от 30.03.2022 г. Счита, че не е налице причинна връзка между дейността на съдебния изпълнител и настъпилите имуществени вреди. Моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и да присъди сторени по делото разноси.

Третото лице помагач на страната на ответника ***** не излага становище по основателността на претенциите.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

За да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 441 ГПК, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже настъпването на посочените в исковата молба имуществени вреди, техния размер, както и пряката им причинна връзка с противоправно поведение на ответника при изпълнение на неговата дейност като частен съдебен изпълнител.

В тежест на ответника е да опровергае презумпцията за виновност на поведението.

недостатъчни за изпълнение на запора. Длъжникът не ползва банкова касета и трезор.

По делото е представено писмо от 11.04.2014 г., с което ответникът е изискал от Дирекция “Местни данъци и такси” С.-град информация относно имуществото, декларирано на длъжника по изпълнителното дело.

От СО – район “О.”, отдел “Местни данъци и такси” ответникът е изискал предоставяне на копия на данъчни декларации и копие от документа за собственост, цитирани в приложението, състоящо се от два листа.

Във връзка с отправеното запитване е получен отговор от СО, дирекция “Приходи и администриране на местни данъци и такси”, отдел “Методология и отчетност” с изх. № МДТ-1100-139/1/11.06.2014 г. /л. 83/, към който са приложени копия на декларация по чл. 14 и чл. 54 от ЗМДТ, както и опис на задълженията на данъчен субект по партиди. Посочено е, че има данни за деклариране от лицето А. И.а П. /длъжник по изпълнителното дело/ недвижими имоти и МПС на територията на СО. Проверката е установила, че лицето има задължения към местния бюджет. От представените декларации по чл. 14 от ЗМДТ /л. 85 и л. 89/ се установява, че длъжникът по изпълнителното дело е декларирал два недвижими имота, находящи се в гр. С. - на бул. ***** със собственик – длъжника, както и на ул. *****, при декларирана за длъжника А. И.а П. 1/2 идеална част.

С отговор от СО, дирекция “Приходи и администриране на местни данъци и такси”, отдел “МДТ - О.” с вх. № 39907/17.07.2014 г. /л. 92/ на ответника е предоставено заверено копие на декларация по чл. 14 от ЗМДТ за имота, находящ се в гр. С., ул. *****, подадена от длъжника по изпълнителното дело, като е посочено, че описаният в декларацията документ за собственост, не е приложен към същата. В декларацията /л. 95/ като съсобственици на имота са посочени длъжникът А. И.а П. и И.Ц.П..

Представена е справка по лице от 11.04.2014 г. /л. 101/, от която се установява, че е наложена възбрана върху имота, находящ се в гр. С., ул. *****, вписана в Служба по вписванията под акт № 27, том 209, вх. рег. № 60983/04.12.2013 г.

От представения Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 33, том I, рег. № 888, дело № 34/15.02.2001 г. на нотариус А.И., вписана под № 034 в регистъра на НК, с район на действие Софийски районен съд, вписан в Служба по вписванията под акт № 191, том X, дело № 2324, вх. рег. № 3146 /л. 102/ се установява, че длъжникът по изпълнителното дело е придобил собствеността върху имота, находящ се в гр. С., бул. “*****” № 19.

Представено е уведомление изх. № 53519/17.07.2014 г. /л. 117/ за уведомяване на длъжника по изпълнителното дело, че с разпореждане на ответника от 29.04.2014 г. присъединява публичните държавни вземания, въз основа на удостоверение от НАП, постъпило по изпълнителното дело, които са в размер на 5 018,37 лева.

С писмо изх. № 19442/28.03.2016 г. /л. 108/, получено на 01.04.2016 г., ответникът е изискал от Служба по вписванията – гр. С. да му бъдат предоставени копия на 1 бр. вписани документи, цитирани в приложението /справка ИКАР/.

С молба на ищеца от 25.03.2016 г. /л. 114/, получена от ответника на 28.03.2016 г., частният съдебен изпълнител е уведомен от ищеца-взискател за притежавани от длъжника по изпълнителното дело 2 бр. МПС и недвижими имоти. Ищецът-взискател е направил искане за налагане на заповед за спиране от движение и продажба на посочените в молбата МПС, както и искане за вписване на възбрана и извършване на публична продажба на недвижимите имоти, като е помолил да бъде уведомен при необходимост от допълнителни такси.

На 30.01.2018 г. е изготвено заповедно съобщение с изх. № 10976 /л. 112/, като на 31.01.2018 г. с връчване на съобщението е наложен заповед върху сметките на длъжника А. И.а П. /левови и валутни/, открити при *****, както и върху всички вещи, ценни книги и парични знаци в трезори и банкови касетки, предоставени за доверително

управление.

С писмо вх. № 06433/07.02.2018 г. /л. 113/ ***** уведомява ответника, че към 31.01.2018 г. по откритата сметка на длъжника липсва авоар, върху вземането по сметката има наложен предишен заповор, лицето няма банков сейф, нает от банката и не притежава ДЦК, регистрирани в системата на банката.

Ищецът е изпратил последваща молба до ответника, получена на 17.01.2022 г. /л. 20/, с която е поискал от частния съдебен изпълнител информация относно резултатите по направените от него искания с молбата от 28.03.2016 г.

С молба вх. № 16536/30.03.2022 г. /л. 115/ ищецът е отправил искане до ответника за връщане на оригиналите на изпълнителните листове, издадени по гр. дело № 26032/2008 г. на СРС, 24 състав, и по гр. дело № 1728/2009 г. на СРС, 29 състав.

С Постановление от 30.03.2022 г. /л. 116/ на ЧСИ М. Б., рег. № 838 на КЧСИ, на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК /по писмено искане на вискателя/ е прекратено изпълнителното производство по изпълнително дело № 20148380403999.

ЧСИ е изготвил съобщение изх. № 20671/30.03.2022 г. /л. 15/, адресирано до ищеца, с цел уведомяване на последния за прекратяването на изпълнителното производство по горепосоченото изпълнително дело.

Представено е съобщение, изпратено на електронната поща на ищеца на 03.05.2022 г. от П.А. – служител при ЧСИ М. Б. /л.17/, в което са посочени дължимите от ищеца такси. Със съобщението ищецът-вискател е уведомен за настъпила перемпция по изпълнителното дело, както и за издаденото постановление за прекратяване, влязло в сила на 14.04.2022 г.

По делото е представено съобщение, изпратено на електронната поща на ищеца на 13.05.2022 г. от К.К. – служител при ЧСИ М. Б. /л. 16/, с което на ищеца, в качеството му на вискател, са изпратени, като прикачени файлове, влязло в сила постановление за прекратяване и уведомление за дължими такси, които следва да бъдат заплатени от ищеца, съответно да бъдат представени доказателства за заплащането в случая, че ищецът желае жалба с вх. № 21600/05.05.2022 г. да бъде администрирана в Софийски градски съд.

С Разпореждане № 15417/20.09.2022 г. по ч.гр.д. № 7528/2022 г., СГС, Търговско отделение, е върната частна жалба на ищеца срещу Постановление от 30.03.2022 г. за прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 20148380403999 на ЧСИ М. Б., рег. № 838 на КЧСИ.

По жалба на ищеца с Решение № 3850/16.12.2022 г., постановено по гр. д. № 20221100507528/2022 г. по описа на СГС, ЧЖ- VI-B, е отменено Постановление от 30.03.2022 г. за прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 20148380403999 на ЧСИ М. Б., рег. № 838 на КЧСИ.

Следва да се посочи, че перемпцията е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т.е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител

следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Без значение дали съдебният изпълнител е образувал или не ново дело, той е длъжен във всички случаи да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

С Тълкувателно решение № 2/2013г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява по право, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, като е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. В случая видно от представените по делото писмени доказателства, след образуване на изпълнителното дело ищецът-вискател с молба от 28.03.2016 г. е поискал от ответника извършване на изпълнителни действия /налагане на заповор, спиране от движение и продажба на посочени в молбата МПС, както и вписване на възбрана и извършване на публична продан на посочени недвижими имоти/. С тази молба е прекъснат двугодишният период, съответно не са настъпили предпоставките за прекратяване на изпълнителното дело на това основание. От ответника е изготвено заповорно съобщение с изх. № 10976/30.01.2018 г. /л. 112/, като на 31.01.2018 г. с връчване на съобщението е наложен заповор върху сметките /левови и валутни/, открити при “*****” ЕАД на длъжника А. И.а П., както и върху всички вещи, ценни книги и парични знаци в трезори и банкови касетки, предоставени за доверително управление, т.е. с връчване на заповорното съобщение отново двугодишният срок е прекъснат. Последваща молба е подадена от ищеца-вискател едва на 17.01.2022 г. Последното изпълнително действие по процесното изпълнително дело е от 31.01.2018 г., когато с разпореждане на ответника е наложен заповор върху банковата сметка на длъжника, открита при “*****” ЕАД. За период от две години, считано от 31.01.2018 г. нито ответникът е предприел възложените му с молбата от 28.03.2016 г. действия, нито ищецът-вискател е положил грижа да поддържа висиящността на производството чрез нови искания към съдебния изпълнител за предприемане на действия по изпълнение. С оглед на изложеното съдът намира, че в частта за вземанията на ищеца-вискател изпълнителното дело е прекратено по силата на закона, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради перемирането му на 31.01.2020 г. Без значение е дали съдебният изпълнител е постановил акт за прекратяване на принудителното изпълнение, съответно кога е направил това.

В Решение № 184 от 21.09.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1124/2010 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Емил Томов е прието, че съдът по деликтния иск преценява процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител, без да е обвързан с това дали същите са обжалвани и какво е решението на съда по жалбата. С решението по жалба срещу действия на частен съдебен изпълнител се формира сила на присъдено нещо по отношение съществуването на потестативното право да се постанови отмяната им, но не и по отношение процесуалната им законосъобразност, което е преюдициален въпрос за този процес. Относно обстоятелствата от значение за отговорността по чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ сила на присъдено нещо не се формира, правоустановителното действие на решението не се изразява в установена противоправност на обжалваното съдебно-изпълнително действие, ако то бъде отменено. Сила на присъдено нещо по процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител би могла да възникне, ако съществуваше иск за установяване на нарушението. Противоправността, като елемент от фактическия състав на търсената от съдебния изпълнител отговорност за вреди, не е резултатна от решението по жалбата, чиито последици са конститутивни, като освен това следва да се има предвид, че проявата на тези

конститутивни последици спрямо по-нататъшното развитие на изпълнителния процес изключват противоправността. Когато отмененото действие е разпределение и то следва да се извърши отново от частния съдия-изпълнител, не възниква основание за отговорност поради противоправно бездействие за периода от постановяване на отмененото разпределение до постановяването на ново, влязло в сила разпределение, ако второто е постановено своевременно след връщане на делото на частния съдебен изпълнител.

В конкретния случай е безспорно между страните, че ищецът с молбата от 28.03.2016 г. е поискал от съдебния изпълнител налагане на запови върху МПС-та, собственост на длъжника, спиране на същите от движение, както и вписване на възбрана върху посочените недвижими имоти. От представените по делото писмени доказателства се установява, че съдебният изпълнител е наложил запови върху МПС-та, собственост на длъжника, и е вписал възбрана върху един от посочените имоти. След молбата от 28.03.2016 г. не са налице данни за действия на съдебния изпълнител, предприети било в изпълнение на молбата на ищеца, било то служебно. В случая поисканите от вискателя изпълнителни действия не са фактически извършени, като не се установява причините за това да са свързани с волята на кредитора.

Ответникът не е ангажирал доказателства, от които да се установява, че след молбата на ответника от 28.03.2016 г. е предприел действия по осъществяване на поисканите от вискателя изпълнителни способи. Единственото действие, извършено след 28.03.2016 г. е налагането на запови върху сметките на длъжника А. И.а П. /левои и валутни/, открити при “*****”, с връчване на заповното съобщение на 31.01.2018 г.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че длъжникът по изпълнителното дело при деклариране на имотите е посочил, че е изключителен собственик на един от тях и съсобственик на 1/2 идеална част от другия. Не се твърди, а и не се доказва ответникът да е положил дължимата грижа и да е предприел необходимите действия с цел проучване собственическите права на длъжника върху посочените от вискателя имоти. Не са предприети действия от съдебния изпълнител по насрочване на опис и оценка на имуществото на длъжника. Въпреки, че не е бил представен документ за собственост за имота, находящ се в гр. С., ул. “*****” частният съдебен изпълнител не е разпоредил същият да се изиска. Допълнително в заповните съобщения, изпращани от ответника, е посочено, че изпълнителното дело е образувано срещу длъжника за заплащане на неоплатена сума в размер на 1 788,92 лева. Установява се също, че посоченият от частния съдебен изпълнител размер надвишава размера, посочен от ищеца-вискател в молбата за образуване на изпълнителното производство.

Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ, частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност. Следователно по своята правна същност професионалната отговорност на частния съдебен изпълнител за обезщетяване на вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение е деликтна - чл. 441 ГПК. Тя може да бъде ангажирана доколкото са налице предпоставките, установени в нормата на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. освен установяване на процесуалната незаконосъобразност на действията (или бездействията) на съдебния изпълнител, трябва да бъде установено, че в причинна връзка от тях са настъпили претендираните от ищеца вреди. Вината се предполага до доказване на противното - чл. 45, ал. 2 ЗЗД. Ето защо, за да е възникнало спорното право за обезщетяване на ищеца, последният следва да докаже факти, които се субсумират под хипотезата на деликта - противоправно поведение (неправомерни действия и/или бездействия на ЧСИ), имуществени вреди в размер на 1 608, 92 лева, наличие на пряка причинно-следствена връзка между противоправното поведение /бездействие/ и настъпилата вреда, причинена при дейността на ЧСИ. Установяването на тези правопораждащи факти следва да се извърши от ищеца в условията на пълно и главно доказване.

По реда на ЗЧСИ пасивно легитимирани да отговарят са длъжностни лица, които изпълняват дейност по принудително изпълнение на съдебни решения за действията им при и по повод тази дейност. Определяща е вида на дейността, като частните съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка вреда означава директно въздействие върху правната сфера на увредения и означава, че увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител. Трайната съдебна практика приема, че пряката вреда представлява директно въздействие върху правната сфера на увредения и означава, че той не би претърпял вредите без незаконосъобразното действие или бездействие на ЧСИ, а преки са само тези вреди, които са типична последица от вредоносния резултат, т.е., които са закономерно следствие от увреждането /така решение № 372 от 29.03.2013 г. на ВКС по гр. д. № 127/2012 г., III г. о., решение № 120 от 08.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 1123/2010 г., II т. о., решение № 139 от 31.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1445/2009 г., IV г. о. и др./.

Съдът по деликтния иск преценява процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител, без да е обвързан с това дали същите са обжалвани и какво е решението на съда по жалбата. С решението по жалба срещу действия на частен съдебен изпълнител се формира сила на пресъдено нещо по отношение съществуването на потестативното право да се постанови отмяната им, но не и по отношение процесуалната им законосъобразност, което е преюдициален въпрос за този процес (виж например Решение № 184 от 21.09.2011 г. на ВКС по гр. дело № 1124/2010 г., III ГО, ГК, Решение № 139 от 31.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1445/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 40 от 16.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2249/2020 г., IV г. о., ГК и Решение № 238 от 30.01.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1668/2011 г., III г. о., ГК). Именно в процесуалната незаконосъобразност на действието или бездействието на съдебния изпълнител се състои противоправността, която е елемент от фактическия състав на вземането за обезщетение. Имуществената вреда от вида на пропуснатата полза, се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото на увредения. Установяването ѝ се основава на предположението за състоянието, в което имуществото му би се намирало, ако не беше налице неправомерното деяние. Пропуснатата полза съставлява реална, а не хипотетична вреда, предвид което предположението следва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане на закономерно настъпване на увеличаването. Освен това, за да се осъществи съставът на непозволеното увреждане, е необходимо също незаконосъобразното бездействие на съдебния изпълнител да е в пряка причинно-следствена връзка с твърдяната вреда, т.е. същото да предизвиква настъпването на отрицателните последици в патримониума на ищеца. Причинно-следствена връзка е налице, когато осъщественото от ЧСИ незаконосъобразно действие или бездействие е условието, без което вредата не би настъпила. Ако вредата би настъпила в сферата на ищеца и без деянието, то липсва такава връзка между тях.

Настоящият съдебен състав намира, че дори да се приеме, че ответникът е допуснал твърдяното от ищеца незаконосъобразно процесуално бездействие, то не се доказва именно последното да се явява условието, без което не би настъпила имуществената вреда за ищеца.

Ищецът претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 1 608,92 лева, от които: 300,92 лева съдебни разноски по изпълнителен лист от 28.01.2014 г. на СРС по гр. дело № 26032 по описа за 2008 г. и гр. дело № 3710 по описа за 2011 г. на СГС, ГК, IV Б - въззивен състав, 800,00 лева по изпълнителен лист от 29.01.2014 г. на СРС, 29 състав по гр. дело № 1728 по описа за 2009 г. във вр. с гр. дело № 359/2011 г. на СГС, IV-В отделение, 108,00 лева такса за образуване на изпълнителното дело и 400,00 лева - адвокатско възнаграждение. В тази връзка следва да се отбележи, че по отношение на таксите по изпълнението, дължими за съдебно-изпълнителната услуга, разпоредбата на чл. 80 ЗЧСИ предвижда задължение за авансово внасяне, като Тарифата за таксите и разноските

към ЗЧСИ посочва изрично изключенията от това правило (т. 29, б. "б", т. 29, забележка 2), сред които не попада таксата за образуване на изпълнителното дело. Изводът е, че във от случаите на освобождаване от такси и разноски, задължен субект по вземането на частния съдебен изпълнител е вискателят. Със заплащането на дължимите такси за вискателя възниква субективното право да висква принудително удовлетворяване на направените в изпълнителното производство разноски. Съгласно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г. за разлика от тези, дължими на държавния съдебен изпълнител, дължимите на частния съдебен изпълнител такси са частно вземане за възнаграждение за положен труд, а частният съдебен изпълнител – кредитор. Предвид изложеното не може да се приеме, че дължимата и заплатената от ищеца такса за образуване на изпълнителното дело, както и доброволно заплатеното от него адвокатско възнаграждение, представляват претърпяна от ищеца имуществена вреда, причинена именно от твърдяното незаконосъобразно бездействие на ответника.

От представените по делото писмени доказателства не се установява, че именно в резултат на неправомерното бездействие на ответника са настъпили претендираните от ищеца имуществени вреди в посочения размер. Настоящият съдебен състав намира, че след подаване на молбата от 28.03.2016 г. за ищеца-вискател не са били налице пречки да поддържа висящността на изпълнителното производство чрез отправяне на нови искания към съдебния изпълнител за предприемане на изпълнителни действия с цел събиране на вземането. По този начин би се прекъснал и двугодишният срок за перемиране на делото. Предвид твърдяното бездействие на ответната страна, пред ищеца е била налице и друга възможност, а именно да изиска от ответника връщане на оригиналите на изпълнителните листове, съответно да поиска образуване въз основа на същите на ново изпълнително дело пред друг съдебен изпълнител. Развитието на изпълнителното производство до голяма степен зависи от активните действия на вискателя.

Гореизложеното обуславя извод за недоказаност на фактическия състав на иска с правно основание чл. 441 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 74, ал. 1 З чл. 441 ГПК, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Доколкото не се установи паричното задължение да е дължимо и изискуемо, то като законна последица от това не се дължи и обезщетение в размер на поисканата законна лихва, считано от 06.03.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното изплащане на сумата.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на делото, право на разноски има ответникът. На ответника следва да се присъдят разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в размер на 460,00 лева за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Н. С., ЕГН ***** срещу ЧСИ М. И. Б., рег. № 838 при КЧСИ, иск с правно основание чл. 441 ГПК, вр. чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1 608, 92 лева, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразни действия на ЧСИ, ведно със законната лихва, считано от 06.03.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК А. Н. С., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ**

на ЧСИ М. И. Б., рег. № 838 при КЧСИ **сумата 460,00 лева** – разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника - *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. *****.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____